

Участват: ГЕОРГИ ДИМИТРОВ, академик проф. ТОДОР ПАВЛОВ, ТРАЙЧО ДОБРОСЛАВСКИ, ДИМО КАЗАСОВ, ВЛ. ТОПЕНЧАРОВ, ВАСИЛ ПАВУРДЖИЕВ, Г. КУЛИШЕВ, ЕНЧО СТАЙКОВ, П. ГЕОРГИЕВ, ТЕНЮ СТОЯНОВ, ЛЮДМИЛ СТОЯНОВ, проф. МИХ. ДИМИТРОВ, академик Н. С. ДЕРЖАВИН, КРУМ КЮЛЯВКОВ, проф. ИВ. ЛЕКОВ, СТОЯН НЕЙКОВ, БРАЙКО ГЕОРГИЕВ, д-р СТ. СТОЙКОВ, д-р В. Н. БАКЪРДЖИЕВ, ВАСИЛЕ ХРИСТУ и СТЕФАН КАРАКОСТОВ. Художници: СТ. ПЕНЧЕВ и Б. АНГЕЛУШЕВ.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ И ОСНОВАТЕЛ НА ОФ ГЕОРГИ ДИМИТРОВ ДО СЪЮЗА НА ЖУРНАЛИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ

По случай стогодишнината на българския вестник, аз бих искал да припомня това, което в май 1945 г. написах от Москва до Съюза на журналистите в България. То важи напълно и за днешните дни.

«Пред българския вестник, пред българските журналисти стоят много сериозни и отговорни задачи. За тяхното изпълнение се иска, преди всичко, от самите журналисти дълбока преданост към народа, истински патриотизъм и безупорна честност, непоколебима вяра в силата на народа и бъдещето на Родината, неразривна връзка с народните маси, познание на техните нужди, искания и вжделения; необходимо е те самите да се учат упорито и да повдигнат своята журналистическа квалификация, да умеят да пишат по такъв начин, щото всеки грамотен читател да може без особен труд да разбере и използва съдържанието на вестника. Когато журналистът пише, негов пръв дълг е да има пред очи читателя, за когото той пише, и всякога да мисли — може ли средният читател правилно да разбере написаното.

Вестникът е длъжен да информира, да ориентира и да възпитават своите читатели в духа на непримирима борба против фашисткото мранобесие, против всички вътрешни и външни врагове на народа, против всички явни и скрити разколници на единството на Отечествения фронт. Той е длъжен правилно да осветлява животопращащите въпроси на деня, както и вътрешните и външните политически събития, а не да се занимава с булевардни сензации и безжълтени празнотумства.

Интересите на нашия народ изискват настоятелно да се свърши веднаж завинаги с всякакви остатъци на продажната преса от миналото. Не трябва да се забравя, че и сега не всички журналисти са предпазливи от съблазните на различен род подкупи на тяхното журналистическо перо от страна на агентите на нашите врагове.

Толкова повече са необходими най-остра бдителност и решителен отпор срещу това голямо зло.

ПЕЧАТЪТ Е ВЕЛИКА СИЛА. Желая от цялото си сърце на честните патриотични български журналисти напълно да овладеят тази сила и да я поставят изцяло в служба на нова, свободна, демократична отечественофронтиска България».

ГЕОРГИ ДИМИТРОВ.

НЕКА БЪДЕМ ДОСТОЙНИ И ЧЕСТНИ СЛУЖИТЕЛИ НА НАРОДНА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ!

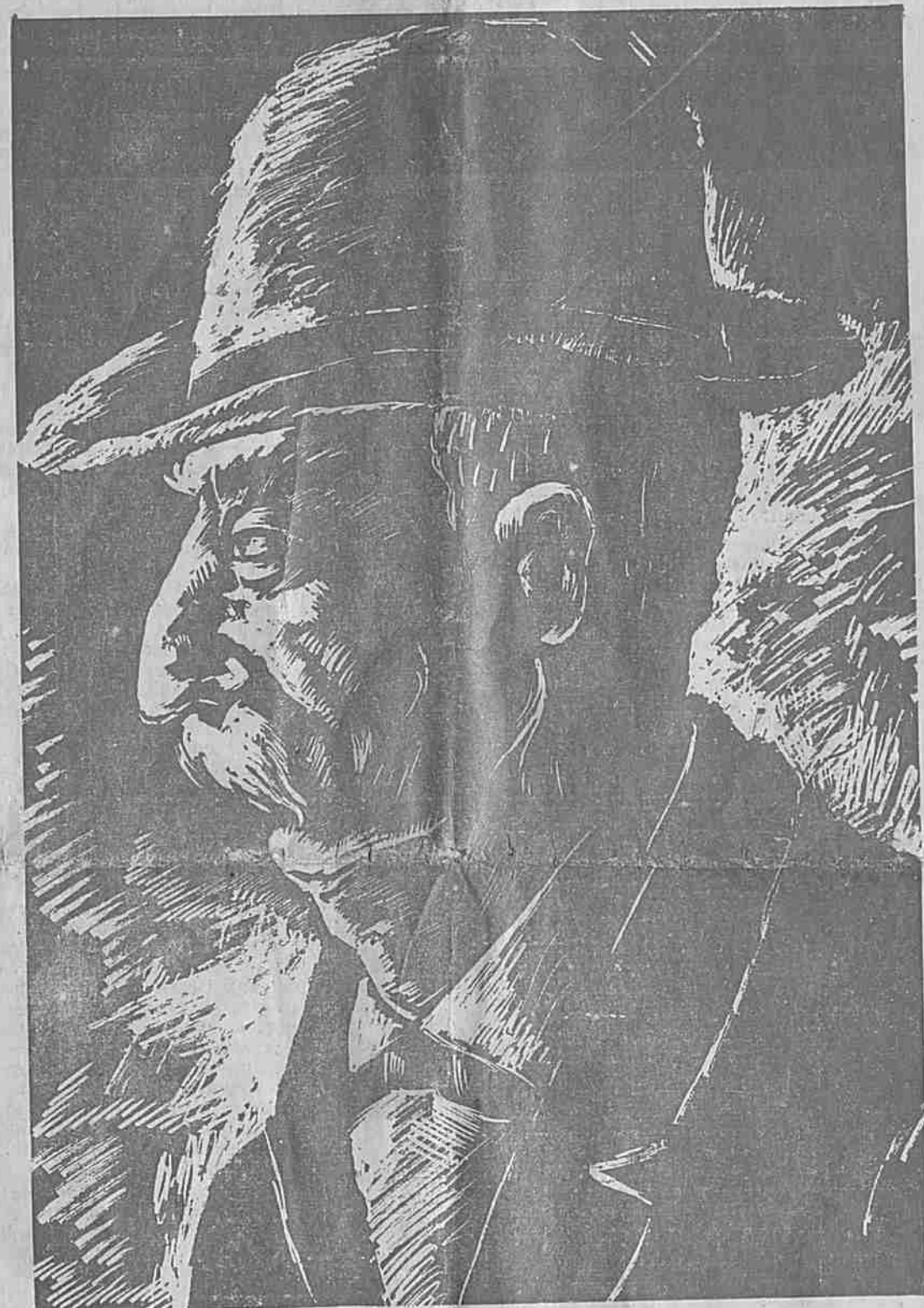
От ТРАЙЧО М. ДОБРОСЛАВСКИ

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СЪЮЗА НА ЖУРНАЛИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ

Зачастието на българския вестник става през тежко робство и в клета южбнина. И колкото и да са трудни условията, нашите възрожденци бързо разбират какво мощно оръжие за борба е вестникът, пивват се аздрво за него и му отдават много усилия и жертви. Придирчивият поглед открива два фронта в нашия предвосвобожденски печат — фронта на просветата и фронта на бунта. Трябваше да бъде събуден, осъзнат и просветен поробения българин, чиято народностно съзнание с векове беше притъпявано от поробителя и неговите помощници и слуги. Заедно с това трябваше да се събуди неговата гърания, трябваше да се организира народа и да се призове на бунт.

След Освобождението не настъпи спокойствие за нашите вестници. Съграждаше се структура на нова държава. По Балканския въпрос великите сили откъснаха своето внимание от Цариград и го насочиха към Търново и София. Интересите се кръстосаха, аляанията се излетртраха по всички позволени и неподозволенни пътища. Температурните възрожденски строители на освободена България пламнаха в вестиваща политическа борба. Съединението, вредната и братоубийствена сръбско-българска война, обявяване независимостта и

(Следва на 2 стр.)

СТ. ПЕНЧЕВ

ЕДНА НЕИЗТОЩИМА ЕНЕРГИЯ И ЕДНО РАЗНООБРАЗНО ДАРОВАНИЕ

От ДИМО КАЗАСОВ

М-Р НА ИНФОРМАЦИЯТА И НА ИЗКУСТВОТА

На 20 април 1846 г., т. е. тъмни пред 100 години, в Лайпциг се появява първият български вестник под надслов «Български орел». Всеки ще се съгласи, че в този факт лежат всички сериозни основания, които могат да заставят една организация, каквато е Съюзът на журналистите в България, да избере тоя шастлив ден за свой патронен празник.

«Български орел» излетя под своето небе на една чужда земя и с инстинктивния копнеж на прелетната птица се отправи към юго изток. Отправи се към Балкашите, където небесата са високи, сини и светли, но където едно дълго и тежко нго бе привикнало българина с наведена глава да слуша господарите си, с пречупена снага да изкарва хляба си, с впити в земята очи да се моли Богу. В страната, където хората й до скоро хладяха с наведени глави, известялото за днешните вкусове назоваване «Български орел» има стойността на един святък символ; символ на свободата, символ на копнежа към живота на високите пориви и на широките кръгозори.

Който в таа тъмна епоха е можал с една единствена и проста дума «Орел» да изрази всичката сила на устрема към независимост. Той е един надарен с дълбоко проникновение дух, величината на когото може да се измери само с масштабна на епохата, в която е живял.

(Следва на 3 стр.)

ЗА РОЛЯТА И ЗАДАЧИТЕ НА ДЕМОКРАТИЧНИЯ ПЕЧАТ И НА ЖУРНАЛИСТИТЕ

От ВЛ. ТОПЕНЧАРОВ

ДИРЕКТОР НА ПЕЧАТА, ГЛ. РЕДАКТОР
НА ВЕСТНИК «ОТЕЧЕСТВЕН ФРОНТ»

Не може да се отрече, че до 9 септември, името журналист беше компрометирано име. Това име бе компрометирано от оная пасмина редактори и работници по печата, които правеха от вестникна оръдие на каузи, чужди на народа, оръдие на заблуда на нашия народ. Името журналист бе компрометирано, защото печатът в миналото беше едното средство за поддържане на рода в положението на робство от една страна на едро капиталистическите среди, на фашизма, от друга страна на външни империалистически сили.

Има и нещо друго. Журналистическото перо в продължение на много години беше перо, което се продаваше. Не случайно има термин «продажно перо». Продажни пера осигуриха хвърлянето на българския народ и в първата и във втората европейски войни на страната на германския империализъм. Продажни пера бълваха огън и жупел срещу честните български войници, които в 1918 година обвърнаха пушките си срещу правителството на германския агент цар Фердинанд.

За това присъдата, която Народният съд произнесе по процеса на журналистите, не беше само наказателна присъда над една група фашистки журналисти и над няколко продажни пера — това беше народна присъда над почтата на фашизма, над неговата идейна и политическа основа.

(Следва на 6 стр.)

В Одеса получил образование български вестник «Цариградски вестник», излизащ от 1847 г. в Цариград. Той получил образование (от 1860 г.) в Русия и започнал своята литературна работа още на ученичката скамейка в Одеса, където редактирал известно време знаменитото списание «Български книжници», излизащо в Цариград. В 1861 г. той издава «Журнал за наука, занаяти и търговия», който излиза в Белград; в 1865 г. Богоров

Академик Н. С. ДЕРЖАВИН
Из «Племенни и културни връзки между българския и руския народи».

НАШИЯТ ВЕСТНИК ПРЕДИ ОСВОБОЖДЕНИЕТО

Академик ТОДОР ПАВЛОВ

ПОЧЕТЕН ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СЪЮЗА НА БЪЛГ. ЖУРНАЛИСТИ

Периодичният печат и особено всекидневният вестник са станали за болшинството от нас такава насъщна духовна потребност, че нам ни се струва просто невероятно, че е било някога време, когато вестниците не е имало, и когато някои държавни и други вестници са били или издълбавани на камени стълбове и плочи, както е случая с историческия надпис в Търновската «четиринесет мъченици», написан по заповед на Иван Асен II, или пън тези сведения и вестници са били писани по страниците на разни черковни и други латински дамачини и пр. В западна Европа вестникът отначало е съществувал като

периодични ръкописни (преписвани на ръка) издания, които са съдържали разни търговски и други вести и едва по времето на английската и френската революция се появяват първите печатни и истински вестници.

В другите славянски и неславянски балкански народи вестникът се появя по рано от нашия

по лесно понятни причини. Първият вестник в Сърбия, например, докогато ми е известно, е излезъл през 1832 г. в Крагуевац под името «Новина сръбска». А първият български вестник, редактиран от д-р Ив. Богоров, е излезъл през 1846 г. в Лайп-

(Следва на 4 стр.)